

heinamaades ära, ja mis kõige ilusamad olid, neile pani nende tüdrukute nimed, kes head lahted ta vastu olid ja tema luude ostsid, aga kadaka-pöösastele ja äraluunud lepadele andis tagedate tüdrukute nimed, kes alati läksid ja räksid. Mis ilusad puud olid, neid ta siis armastas ja pidas kalliks, nende wistest tegi luude neile, kes tema kõige paremad sõbrad olid. Kui nüüd nägi, et niisugune puu oli rikunud, otsid kõnitsilt maharaiutud, siis Matsi weri läks palawaks, et ta külles oleks wõinud tiku põlema panna; wähest wesi seisid poisi silmis inimeste tageduse pärast. Ta wähtis siis ööd ja päewa, kuni kurjategija läte sai ja andis temale naha peale aga wähest sai ise laa nahatäie, kui head sõbrad api ei jõudnud. Kurjategijad ommeti tüdijid wiimaks ära, puud said hoitud ja peremehed olid wäaga rahul: Mats oli neile nüüd peale kaupa nagu metsawahiks, aga poisi oma süda oli weel rõõmsam, kui nägi et tema Anned, Marid, Leenuid heinamail auu ja ilu sees kaswasid.

### 3. Loo-Mats on noormees, teeb tee peal sõbrust.

Aastad lõppesid nõnda, ued tulid: Mats hoidis oma puud, tegi luude, wiis neid ära, korjas oma kopikad, käis kolm korda nädalas linna wahet hea ehk kurja ilmaga, ei mõelnud et lugu lord wõiks

teiseks minna. Leeris ta käis sügise ja kewade ja tegi sealgi wahet-ajal mõne hea luo, aga õppis kaa hoolega nõnda, et kui lahti sai ja lauale wõeti, Testament temale lingiti mälestuseks. Pärast pidi jälle oma ammeti ülespidama ja oli wähest aiwa kitsikus, jõud ei annud teha palju oleks tarwis olnud; luo-ostjaid oli palju. Ommeti püüdis iga kolm korda nädalas oma loorma linna wedada, arwates: muudu naad wäesed uppuwad mudasse ära.

Nõnda läks ta jälle lord, päaw oli palaw, loorem wangre peal raste, et tõmmates ots higiga märjaks läks. Mats mõtles südames felle asja järele, et wangler mite enam iseenest ei jooksnud ega nii kerge olnud kui enne, waid et naha wõttis pehmeks. Ta jäi mitu korda seisma ja hinggas; hige otsast pühtides: „kui aga Moigu kõrtist mööda saan, siis ep ole häda, seal tee siledam!“ mõtles ta, tõmbas edasi ja sai teisepoole Moiku senna kus kiwisammus seisab wanaaegse lahengi mälestuseks. Senna jäi jälle puhkama. Tee ääres suure kiwi peal istus sealsamas tüdruk, kaks suurt piima-lähtrit ja korw karduhwõltega kõrwal maas ja tüdrukü palest nägis kurbus ja mure. Matsil oli iga helde süda, küsis: „miks ja oled kurb?“ Tüdruk kostis: „noh, ega see tee rõõmu, loorem öla peal pitka teed turule käia ja wähest mitu korda nädalas. See on raste küll aga ei ma sest räägiks, kui sa